

Punkt ikke vinder Beskyttelse, men at det i og for sig er beskyttet ved sin Beliggenhed, og hvis Loven udkommer i den Skikkelse, hvori den foreligger fra Ministerens og Landstingets Saand, kan man altsaa ikke tage Jord fra dette høje Punkt, hvad der dog vilde være en Urimelighed. Siger man derimod, som vi have foreslaaet, at det er Cieren, der er Hovedsagen, at det er hans Beskyttelse ved Diget, hvorpaa det kommer an, kan man ogsaa tage denne Knold, som den ærede Minister sidst sagde. Som Loven nu er, kan man i alt Fald ikke være vis paa, at en Landvæsenkommission vil gaa ud fra, at man ogsaa kan tage Jyld fra denne Knold, som er det eneste Punkt, der har Værdi i saa Henseende. — Under Nr. 3 har jeg stillet et Underændringsforslag til det Forslag, som det ærede Medlem for Møen (Bojfen) har stillet under Nr. 2, og det har afkåret samme Betydning lige over for det nævnte Ændringsforslag, som vort Forslag under Nr. 1 har lige over for Lovforslaget. — Jeg skal dernæst gaa over til Forslaget under Nr. 6 til § 6. Man har i Landstinget været saa bange for, at de saakaldte Spekulationsforetagender skulde faae nogen Fordel, at man ikke alene har slaet Laas for dem, men endog har gjort det to Gange. Man har først i Paragrafen indsat nogle Bestemmelser, som aabenbart sigte til, at Inddæmningsforetagender ikke skulde have nogen Fordel, og derefter har den ærede Minister føiet Noget til, som gjentager det Samme. I tredje sidste Punktum i tredje Stykke i § 6 staar der nemlig: „Hvad navnlig ældre Inddæmningsdiger angaar, skal den her omhandlede Fordring“ — det vil sige, Fordringen om Deltagelse i Digeforetagender — „intet Tilfælde kunne gjøres gjældende lige over for Ciere af Eiendomme, der ikke skyldes Inddæmningen deres Tilblivelse. Vi have foreslaaet, at der efter Ordret Tilblivelse skal indskydes Ordene „eller Grundforbedring“. Det er naturligvis en Skjænsag, hvad man forstaaer ved Tilblivelse af Jord, og hvad man forstaaer ved en Grundforbedring. Naar Gadekjer, Moradser eller lignende Arealer uden Værdi ere saaledes situerede, at de f. Ex. ligge et Par Fod over dagligt Vand, saaledes at ethvert Øivande gaar ind over dem, veed jeg vel, man kan sige, at saadanne Jerder, naar de ved et Digeforetagende blive gjorte til frugtbar Agerland, ikke længere ere de samme Jorder; men naar der staar, at kun de Jorder, der skyldes Digeforetagender deres Tilblivelse, skulde bidrage, kan det dog ogsaa paastaas, at de, der ikke gjøre det, idet de ikke i bogstavelig Forstand ere fremdragne fra Havets Bund, skulde være fri, og man vil altsaa se bort fra, at en saadan væsentlig Forbedring, som medfører, at den Jord, der i Forveien var værdiløs, bliver, som det ofte er Tilfældet, noget af den mest værdifulde. Det er nemlig bekendt nok, at Moradser, Sumpe og flige Steder, naar de blive draineede og paa anden

Maade behandlede, ofte blive den allerbedste Jord, men om end Digeforetagendet bidrager til, at de faae denne forhøjede Værdi — maaske den Tidobbelte af deres tidligere Værdi — skulde dog Cieren af dem, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, som det foreligger, ikke have nogen Pligt til at bidrage, skjøndt det er aabenbart, at deres Jorder i egentlig Forstand ere blevene skabte ved Digeforetagendet. — Vi have dernæst stillet et Forslag til § 19, for at forbedre denne Paragraf, der saaledes som den nu er affattet, efter vor Mening uden Overdrivelse indeholder Urimeligheder. Paragrafen er nemlig affattet paa den Maade, at Jorder, der ere saaledes situerede, at de kun kunne beskyttes ved et Dige, som tillige indvinder Grund fra Havet, ikke skulde nyde Godt af denne Lov. Naar f. Ex. 300 Ædr. Land ligge saaledes, at det kan beskyttes ved et Dige, som maaske tillige indvinder 200 Ædr. Land fra Havet, skal det have Fordel af denne Lov, men hvis det ligger saaledes, at det, for at faae et Dige, er uomgængelig nødvendigt tillige at indvinde 350 Ædr. Land fra Havet, fordi dette Dige ikke, naar det skal være til nogen Beskyttelse, kan lægges paa noget andet Punkt end det, hvorved der tillige indvindes Jord fra Havet, skulde disse Ægne ingen Begunstigelse have, og det er dette, jeg kalder en Urimelighed. Det er nemlig slaet fast i Paragrafen, at det Afgjørende skal være, om Indvindingen fra Havet er større end den ældre Jord, som bliver beskyttet. Man kan vel disputere om, hvad der skal være det Væsentligste, men jeg tror dog, at man i Tvivlstilfælde maa sige, at man er nødt til at se hen til Arealets Størrelse. Resultatet bliver altsaa, at man, dersom man ikke kan beskytte 300 Ædr. Land paa anden Maade end ved tillige at indvinde 400 Ædr. Land, slet ikke skal beskytte de 300 Ædr. Land, hvorimod man skal drage et Dige, som maaske i Stebet for at være 1,000 Alen, vil blive en Mil, og da dette ikke kan betale sig, kunne disse 300 Ædr. Land, der ligge saaledes, at der, naar de skulle beskyttes, samtidig maa inddiges en Havnbund, ikke faae nogen Fordel af denne Lov. Det er dette, jeg tillader mig at kalde en Urimelighed, og vi have derfor under Nr. 9 stillet et Forslag til § 19, der ikke engang er saa yderliggaaende som den høitærede Ministers Forslag paa et tidligere Stadium, thi da stod der udtrykkelig, at Diger, hvorved baade gammel Jord og ny Jord vandt Beskyttelse, kunde komme ind under denne Lovs Bestemmelse. Dette har imidlertid den høitærede Minister ved 3die Behandling i Landstinget forlangt forandret saaledes, at det væsentligste Diemed — hvortil man altsaa indtil videre maa forstaa det væsentligste og største Areal, der faar Beskyttelse — skal være et Areal af ældre Jorder. Under Nr. 9 have vi stillet det Forslag, at det ikke er nødvendigt, at dette Diemed at beskytte de ældre Jorder, skal